

течение ближайшего времени, а также различные производные инструменты, такие как фьючерсы, форварды, опционы, свопы и др.).

Таким образом, согласно МСФО 39 необходимость переоценки финансовых активов определяется в зависимости от цели их приобретения. Если финансовые активы не предназначены для торговли и не являются активами, имеющимися в наличии для продажи (например, займы и долговые ценные бумаги, удерживаемые до погашения), то информация об изменениях их справедливой стоимости не обязательна для инвесторов, поэтому такие финансовые активы оцениваются по амортизированным или первоначальным затратам. Однако все остальные финансовые активы должны переоцениваться по справедливой стоимости. В отличие от ПБУ 19/02 согласно МСФО 39 финансовые вложения, обращающиеся на активном рынке, но попадающие в категорию предназначенных для торговли или имеющихся в наличии для продажи, необходимо переоценивать по справедливой стоимости, за исключением случаев, когда эту стоимость надежно оценить невозможно.

Список использованных источников

1. Бухгалтерское дело / Под ред. проф. Р.Б. Шахбанова. – М.: Магистр, 2011. – 394 с.
2. Манойленко А.Н. К вопросу о рынке ценных бумаг Российской Федерации, его сущности, участниках, инструментах / А.Н. Манойленко // Научное обозрение. Серия 1: Экономика и право. – 2011. – №5. – С.26-32.
3. Сафонова И.В. Инвестиционная собственность в национальной учетной практике / И.В. Сафонова // Актуальные вопросы современной экономики. – 2014. – №3. – С.148-157.
4. Хочуева З.М., Некоторые аспекты совершенствования механизма стимулирования инвестиций / Хочуева З.М., Шерхова А.А. // Актуальные вопросы современной экономики. – 2014. – №1. – С.94-101.
5. Рабаданова Ж.Б. Основные трудности российских организаций при переходе на МСФО / Ж.Б. Рабаданова // Актуальные вопросы современной экономики. – 2014. – №4. – С.652-657.

Бенько І. Д.

к.е.н., доцент,

кафедра обліку в державному секторі економіки та сфері послуг,

Сов'як (Блажко) Л. В.

ст. гр. ОДСзм - 11,

Тернопільський національний економічний університет

м. Тернопіль, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ УСТАНОВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ОРГАНІЗАЦІЮ ОБЛІКУ

Актуальність теми дослідження зумовлена тим, що на сьогоднішній день підвищується роль державного сектору як інструменту виконання державою своїх функцій. Саме тому правильне визначення складових та обсягів державного сектору має важливе значення щодо виявлення наявного потенціалу держави.

Економісти надають значну увагу питанням удосконалення організації та ведення бухгалтерського обліку, аналізу та контролю в установах державного сектору економіки. Сьогодні ключовим напрямком модернізації обліку, аналізу та звітності вони визначають

розробку та запровадження в державному секторі національних стандартів на основні міжнародних.

Особливості функціонування установ державного сектору зумовлюють необхідність дослідження нових методологічних та організаційних підходів до ведення бухгалтерського обліку, економічного аналізу та контролю, оскільки специфіка їх діяльності висуває особливі вимоги до формування інформації, необхідної для облікових та контрольних цілей.

Аналіз наукових досліджень і публікацій свідчить, що вивчення проблем управління установами державного сектору економіки ґрунтується на теоретичних засадах, які розробили такі вітчизняні вчені, як П.Атамас, Д.Бекерська, І.Бондаренко, Ф.Бутинець, О.Василик, Л.Воронова, Л. Гізатуліна, Р.Джога, М.Зварич, Є.Калюга, Ю.Кузьмінський, С.Левицька, Л.Ловінська, М.Лучко, П.Могиляк, В. Опарін, О.Орлюк, Л.Панкевич, Н.Пришва, Л.Савченко, С.Свірко, Н.Сушко, М.Хорунжак, М. Шкільняк та інші [1].

Серед іноземних науковців слід відзначити дослідження Е.Атінсона, Н. Зінгера, А. Іларіонова, Р. Масгрейва, Дж.Стігліца, Л. Якобсона та деяких інших. Однак, при усій важливості розробок вітчизняних і зарубіжних науковців на сьогоднішній день в нашій країні не обґрунтовано питання законодавчо закріпленого визначення поняття «державний сектор».

Не дивлячись на розробку низки теоретичних і практичних положень щодо обліку, аналізу і контролю в установах державного сектору економіки, недостатньо уваги приділяється проблемам їх сутності і визнання. Проте ці питання набувають особливої актуальності з огляду на поширення ринкових відносин у державному секторі та реформування вітчизняної облікової системи.

Віддаючи належне науковим напрацюванням вчених, слід зазначити, що проблема пошуку нових підходів до діяльності установ державного сектору в умовах стрімких ринкових перетворень потребує подальшого науково-практичного дослідження. Значною мірою це зумовлено трансформаційними процесами в Україні, направленими на досягнення міжнародних стандартів економічної діяльності.

Головними державними документами, що регулюють питання визначення державного сектору і головним чином державної власності в Україні, є Конституція України, Цивільний та Господарський кодекси України. Майже в усіх статтях Конституції державна та комунальна форми власності згадуються паралельно, тобто за змістом і цілями застосування вони не мають особливих відмінностей, а основна різниця полягає у механізмі та органах управління.

Склад державного сектору закріплений згідно визначення, що міститься у Господарському кодексі України.

На даний час в Україні не існує законодавчо закріпленого загальнозживаного поняття «державний сектор», яке б повністю відображало його сутність та мету існування, а також співпадало з міжнародним розумінням цього поняття. Вивчення іноземного досвіду свідчить, що у більшості країн взагалі не існує поняття так званого «державного сектору». Частіше ми зустрічаємо «суспільний (public) сектор», до складу якого включаються, як муніципальні (федеральні) підприємства, так і державні установи.

Вибір методичних підходів до визначення обсягу державного сектору має достатньо важливе не тільки суто теоретичне, але й практичне значення. Так, за період, коли об'єкти комунальної власності перестали відносити до державного сектору, держава фактично припинила облік та контроль за їх діяльністю. Підрахунок дійсних обсягів об'єктів, на які держава може мати реальний вплив, та справедливе визначення потенціалу, яким володіє держава, може полегшити вирішення соціально-економічних проблем, що існують в країні.

На сьогоднішній день необхідно відновити вивчення основних показників діяльності державного сектору, провести ґрунтовні дослідження стосовно розрахунків державного

сектору в економіці країни та у валовому внутрішньому продукті та зосередити увагу на позитивному зарубіжному досвіді.

Сучасне бачення проблем і перспектив організації обліку в установах державного сектору економіки дає можливість раціонально організувати їх діяльність, при цьому потреба комплексних досліджень вищевказаних питань актуальності не втрачає, оскільки в державному секторі передбачається широкий спектр завдань обліку із наближення його до міжнародних стандартів. Своєчасне впровадження міжнародних стандартів та реформування бухгалтерського обліку в державному секторі України відповідно до міжнародних стандартів гарантує правильний вибір розвитку їх діяльності [2].

Можливими напрямками подальшого розвитку обліку, крім автоматизованої обробки інформації, є розробка на галузевому рівні методичних рекомендацій з обліку платних послуг, що визначаються, як доходи.

Вдосконалення формування кошторису доходів (загального і спеціального фондів), призведе до зміни у фінансовому забезпеченні та надасть можливість установі на власний розсуд використовувати частину фінансових ресурсів, які знаходяться у їх розпорядженні, здійснювати першочергові бюджетні видатки, що дасть можливість недопущення касових розривів у процесі виконання бюджету [3].

Основним напрямком оптимізації процесу фінансового забезпечення діяльності установ державного сектору є раціональне управління їх грошовими потоками на основі використання адекватних облікових технологій. Наріжною та початковою точкою відліку у процесі обґрунтування шляхів вирішення проблеми щодо забезпечення ефективного управління грошовими потоками установ, на основі використання раціональних облікових технологій є дослідження сутності категорії «грошові потоки».

Відповідно до Міжнародного стандарту бухгалтерського обліку для державного сектора 1 «Подання фінансових звітів» грошові потоки визначаються як «надходження та вибуття грошових коштів та їх еквівалентів» [4]. На відміну від міжнародної практики бюджетного обліку, НП(С)БО 101 «Подання фінансової звітності» взагалі не висвітлює змістовної сутності терміну «грошові потоки», а лише обмежується наведеним визначенням поняття «грошові кошти», яке трактується як «готівка, кошти на рахунках в органах Державного казначейства України, у банках та депозити до запитання».

На наш погляд, потребують спеціального дослідження проблеми правового, кадрового забезпечення державної політики у державному секторі економіки, вивчення досвіду зарубіжних країн щодо вирішення цих проблем і можливості застосування його в Україні.

Особлива увага при реформуванні обліку в державному секторі повинна відводитись питанням кадрового забезпечення, адже «якісне кадрове забезпечення, особливо головними бухгалтерами та іншими обліковими працівниками є важливою передумовою ефективного функціонування та визнання бухгалтерського обліку в державному секторі на міжнародному рівні».

Потребують подальшого опрацювання методологічні засади формування в обліку та звітності нових об'єктів обліку, які не були притаманні державному сектору, а саме – інвестиційна, операційна нерухомість. Важливою потребою постає розробка первинних документів з обліку таких об'єктів, порядок відображення на рахунках бухгалтерського обліку тощо. Необхідно переглянути та вдосконалити операції з обліку фінансових та нефінансових активів.

Об'єктивним підґрунтям щодо удосконалення обліку в установах державного сектору має стати максимальне використання можливостей засобів комп'ютерної техніки та сучасних інформаційних технологій, які здатні надавати інформацію за всіма аспектами (бюджетну, фінансову, управлінську) та забезпечити можливість здійснення контролю операцій.

Система бухгалтерського обліку повинна надавати можливість прогнозування і визначення стратегії виконання бюджету та аналізу їх динаміки. Підвищення якості

інформації, що відображається в бухгалтерському обліку, є одним із ключових моментів реформи бухгалтерського обліку в державному секторі. Удосконалення методології, методики та організації обліку в установах державного сектору має принципове значення для посилення контролю за соціально-економічною віддачею всіх видів ресурсів і поліпшення якісних показників їх діяльності.

У сучасних умовах організація обліку в установах державного сектору зазнає суттєвих змін у напрямі забезпечення їх відповідності Міжнародним стандартам бухгалтерського обліку державного сектору та можливої уніфікації з обліком суб'єктів господарювання. Результатом реформування має бути уніфікована система організаційного й інформаційного забезпечення бухгалтерського обліку, спрямована на забезпечення прозорості руху державних фінансових потоків з метою оцінки ефективності та результативності використання бюджетних коштів.

Список використаних джерел

1. Лучко М.Р. Організація обліку в установах державного сектору економіки: реалії сьогодення / М. Р. Лучко, Л. Т. Штимер // Науковий вісник Ужгородського ун-ту. Серія : Економіка. – 2015. – Вип. 1(2). – С. 39-42.
2. Лучко М.Р. Облік і фінансова звітність за міжнародними стандартами: навч. посіб. / М.Р. Лучко, І.Д.Бенько. – Тернопіль: Економічна думка, 2016.– 360 с.
3. Бенько І.Д. Організація обліку фінансового забезпечення закладів освіти / І.Д.Бенько //Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. Випуск 11. Ч.4. – Херсон: ХДУ. – 2015. – С.147-150.
4. Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку для державного сектору: (IPSAS) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // www.minfin.gov.ua/www.ifac.org.
5. Яцишин, С. Р. Суб'єкти державного сектору в структурі економіки держави [Текст] / С. Р. Яцишин // Стан і перспективи розвитку обліково-інформаційної системи в Україні : матеріали III Міжнар. наук.-практ. конф. [м. Тернопіль, 10-11 жовт. 2014 р.] / редкол. : З. В. Задорожний, В. А. Дерій, М. Р. Лучко [та ін.] ; гол. ред. З. В. Задорожний. – Тернопіль : ТНЕУ, 2014. – С. 182-183.

Виногоров Г. Г.

к.е.н, доцент,

Белорусский государственный экономический университет

г. Минск, Республика Беларусь

ВНЕДРЕНИЕ В ПРАКТИКУ РАБОТЫ БЕЛОРУССКИХ СУБЪЕКТОВ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ ИНТЕГРИРОВАННОЙ ОТЧЕТНОСТИ – НАСУЩНАЯ ПОТРЕБНОСТЬ

Рыночные условия хозяйствования и усиливающийся глобальный характер конкуренции объективно обуславливают необходимость самого благоприятного позиционирования любого субъекта хозяйствования в своей отрасли.

В конце XX в. деятельность транснациональных корпораций вызывала у мирового сообщества серьезную обеспокоенность в плане сохранения окружающей среды и желание использовать ресурсы ТНК для более эффективного решения проблем общественного развития. В этой связи генеральным секретарем ООН К. Аннаном была выдвинута идея Глобального договора (UN Global Compact). Впервые эта международная инициатива была